

§ 1. Finansministeren bemyndiges til på statskassens vegne at yde garanti overfor Danmarks Nationalbank, forsåvidt angår de clearinger, betalingsaftaler og andre betalingsarrangementer, hvorom aftale med udlandet er eller måtte blive truffet inden udgangen af året 1956.

§ 2. Finansministeren bemyndiges til efter forhandling med folketingets finansudvalg at udstede sådanne rentebærende ståtsforskrivninger, som måtte være påkrævede ifølge bestemmelser i betalingsoverenskomster og lignende aftaler truffet med udlandet.

§ 3. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1954.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *finansministeren* bl. a.:

„I medfør af lovforslagets § 1 kan finansministeren yde *garanti overfor Danmarks Nationalbank* for ethvert tab i forbindelse med clearinger, betalingsaftaler og andre betalingsarrangementer med udlandet.

Garantien dækker som nævnt ethvert tab, som nationalbanken måtte lide. Den gælder derfor såvel i tilfælde af, at bankens tilgodehavende hos det pågældende udenlandske betalingsinstitut helt eller delvis går tabt, som i tilfælde af, at banken må holde sin udenlandske modpart skadesløs for kurstab, der er en følge af værdiforskydninger mellem valutaerne. Dette sidste var aktuelt ved devalueringen i 1949.

Det kan tilføjes, at der er enighed mellem finansministeriet og nationalbanken om, at eventuelle *kursgevinster skal fradrages ved opgørelsen af tabet*.

Normalt vil garantien alene angå saldoen på den pågældende betalingsaftalekonto, men i visse tilfælde må den tillige omfatte beløb, der først senere kommer til afregning. Eksempelvis kan nævnes, at det i den dansk-argentinske betalingsaftale, som blev indgået i 1948, udtrykkeligt er fastsat, at ikke blot kontantsaldoen, men også saldoen for de af den argentinske centralbank foretagne terminsforretninger skal kursreguleres af de to centralbanker indbyrdes.

Som nævnt omfatter garantien først og fremmest den mellem de to centralbanker bestående saldo, men i visse tilfælde må den tillige omfatte beløb, der indestår i private danske eller private udenlandske banker. Det er således almindeligt, at centralbankerne af praktiske grunde har konti hos forskellige private banker i det andet land. At sådanne konti, der i realiteten blot er en slags underkonti, er dækket af garantien, er ganske klart.